

דקס

האמת שכבר בגיל שבע-עשרה ידענו שאנחנו מתחתנים, אבל חיכינו כי רציתי ללכת לצבא. ומרגע שהחלטנו שאנחנו זוג, נשארנו יחד.

דקס היה הראשון שהזמין אותי על חשבוננו לסרט, ושאינו אכלתי במסעדה בפעם הראשונה ארוחה שכדי לשלם עבורה עזר לאחד הדייגים לנקות את קרקעית הסירה ולתקן את הרשת.

שבועיים בערך לפני החתונה הודיע לי דקס שהחליט לחתום קבע בחיל הים ולצאת להפלגה לאיטליה, וכמובן נאלץ לדחות את הנישואין. לא בדיוק ידעתי מה לעשות, אבל החלטתי שזה לא יקרה. הוא לא יפליג וחתונה תהיה. הודעתי לו שאם הוא נוסע, תהיה חתונה כמו שקבענו, אבל החתן יהיה מישהו אחר. והוא האמין לי ונבהל והייתה חתונה. שנים הציק לי בניסיון להוציא ממני מי היה המועמד לחתני במקומו.

כשנישאו היה דקס בחיל הים בסדיר, ואני השתחררתי משום שהייתי אישה נשואה. אבא של דקס כעס מאוד ואמר שהנישואין האלו ייגמרו מהר מאוד. לשמחתו הרבה, נבואתו לא התגשמה ואנו היינו נשואים שישים שנה וקצת.

דקס היה מוזיקאי בנשמה. לנגן למד כשהיה ילד חוץ בקיבוץ בית אלפא, והמוזיקה הייתה חלק חשוב מאוד מחייו. כשהשתחרר מצה"ל, הקים עם חברו נתן גבעול צמד שנקרא "צמד הרעים החיפני", שהיה בזמנו מפורסם וידוע. שנים רבות הופיעו בכל הארץ בנוסף להופעה קבועה מדי ערב כמעט במועדון התיאטרון בחיפה. באחת ההופעות הגיע הצמד לאילת ואני ירדתי איתם. התאהבנו במקום ממבט ראשון, ואמרנו שאם פעם נעזוב את חיפה, נרד לחיות באילת.

כשהשתחרר מצה"ל פתח דקס בית מלאכה למסגרות בניין והצליח יפה בעסק שלו עד שפרצה מלחמת ששת הימים. במלחמה הזו היה מגויס שישה חודשים. כששחרר לבסוף, לא היה זכר לעסק המשגשג שהיה לו. קבלנים לא שילמו את חובותיהם, ואת המכונות והציוד נתן לעובדים שלא היה לאל ידו לשלם להם והוא נשאר בלא כלום. אני עבדתי במרכז לשיקום עיוורים, אבל המשכורת לא הייתה מספקת, גם לא להוצאות החודשיות, ובוודאי לא לגני ילדים.

ערב אחד כשישבנו עם הילדים בחצר של הבית שבו התגוררנו אמר דקס, "זוכרת שפעם דיברנו שאם נצטרך לעזוב את חיפה, נעבור לגור באילת?" שנינו ידענו בו ברגע שזה מה שנעשה.

אני נשארתי עם הילדים בחיפה ודקס ירד לאילת ומצא עבודה בחנות של מכשירי חשמל וכלי עבודה, וחלק משכרו היה שהרשו לו לישון בחדר האחורי של החנות. דקס כמו דקס, כעבור זמן קצר היו לו עשרות חברים באילת, ואחד מהם היה דב

סלע שאצלו עבר לגור כשהתחיל לעבוד בבניית המרינה כצולל בהקמת היסודות, ובמקביל עבד במסגרייה של יוסטין בהקמת בניין המשביר באילת. מהר מאוד הודיע לי שמצא דירה ויש כבר כסף לשכר דירה. ארזתי את הילדים וירדנו לאילת.

דקס עבד כמסגר בניין ביום, ובלילות עבד בהקמת גדר המגן בין ירדן לאילת. אני עבדתי במלון מלכת שבא כמנהלת ההזמנות.

לימים לקח את מועדון "סוף העולם" שהיה פעם של רפי נלסון ועמד שומם והרוס. הוא וחברו נחמן שיפצו את המקום והפכו אותו למועדון, ולשם הוא הביא שחקנים ידועים לערבי תיאטרון.

פפו, שבנה אז את מלון "הסלע האדום" והיה בו מועדון לילה, הגיע ערב אחד ל"סוף העולם", וכשראה מה שקורה שם, הצליח לפתות את דקס לבוא לנהל את מועדון "הסלע האדום". זו הייתה תחילתה של חברות מופלאה בין השניים.

לימים נקלע דקס למגרש ריק שהיה פעם אורוות סוסים והחליט שזה מקום מצוין להקים בו מרכז קניות ומלון. אסף חבורה של עשרה גברים אילתים והציע להם להשתתף בפרויקט. כל אחד ישקיע את חלקו, ודקס יבנה את המקום. לא כל העשרה האמינו בחזון, אבל במוחו של דקס כבר נולד החלום של עיר נופש שבה מלונאות היא הענף העיקרי. אני לא זוכרת אם נשאר ארבעה או שלושה מתוך העשרה בנוסף לדקס. יחד גייסו את הכסף והפרויקט יצא לדרך.

תוך זמן לא רב עמד במקום מרכז התיירות ובלבו מלון. השותפים בחרו בחנויות, ואילו דקס בחר במלון. קרא לו "אדומית" וזו הייתה התחלת הרומן שלו עם התיירות. לרכישתו של המלון גייס שלושה שותפים בעלי הון. הוא היה בעלים של רבע מהמלון, אבל ניהל אותו באהבה גדולה.

חלום נוסף שלו היה להביא לעיר תיירים רבים, והוא עודד מאוד את תנועת הצ'רטרים לאילת בעזרתם של אנשי תיירות אחרים. עוד ועוד מלונות נבנו, ואילת הפכה גן עדן לתיירים מכל העולם.

במשך השנים הקים חברת ניהול, וניהל נוסף ל"אדומית" גם את מלון "הריף" ואת מלון "טופז", וגם נבחר ליושב ראש התאחדות המלונאים. השקיע בתפקיד את מיטב כוחו ושעותיו בתמורה לשקל בשנה, ולולא חלה אולי היה עדיין שם.

אבל מה שהיה חשוב לו יותר מכול היו אנשי אילת והחברים שרכש לעצמו במשך השנים והפכו למשפחה המורחבת שלו; אנשים כמו אריה דגן שהקים את "מול הים", אבי אלה ממלונות "קיסר", ופפו שהקים את "הסלע האדום" ולימים גם את "סונסטה טאבה". והיה גם מוקי מלצר ממלון "אואזיס" ומייק שפילר שניהל את "פלתורס" ורבים אחרים.

אחרי מותו אנשים שלא הכרתי עצרו אותי ברחוב וסיפרו לי איך דקס עזר להם בכל דרך, בכסף ובעבודה, כדי שיצליחו להשתקע ולשגשג באילת. כל כך הרבה שנים חייתי לצידו ולא ידעתי על ה"מתנים בסתר" שלו ועל העזרה שלו לכל כך הרבה אנשים.

איבדנו הרבה חברים, ואחרים עזבו את העיר למקומות אחרים, אבל דקס סירב לעזוב. היה לנו טוב כאן, ולמרות שחלה ושש שנים סבל נואשות, הוא סירב לעזוב ולעבור למקום שיש בו רפואה מתקדמת יותר.

הוא נפטר בסורוקה, אבל קבור באילת. הוא לא עזב את העיר למרות הצעות מפתות רבות, ונשאר בה גם אחרי מותו.

אבי אלה, חברו הטוב, הקים לזכרו אנדרטה הניצבת במרכז התיירות שהיה המיזם הראשון של דקס באילת, וצופה על אזור התיירות ועל הים שלחופו חלם להקים את ריביירת הים האדום שתשתרע ממצרים ועד ירדן.

אביבה דקל

מאי, 2023